

Arrest

nr. 273 673 van 3 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN *loco* advocaat R. JESPERS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 juli 2011 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 oktober 2011 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 24 december 2012 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel van 5 jaar behoudens de voorlopige hechtenis omwille van diefstal.

1.4. Op 19 mei 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 19 januari 2018 wordt de verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden en een geldboete van 300 euro omwille van verboden wapendracht, opzettelijke slagen en verwondingen met voorbedachtheid en bedreigingen.

1.6. Op 29 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nr. 225 862 van 9 september 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.8. Op 3 maart 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Op 2 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, waardoor de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene is indien hij zich tot de Belgische ambassade dient te richten. Betrokkene verklaart zich in een uiterst precare situatie te bevinden. Betrokkene verwijst in dat verband naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Zowel financieel, als materieel, zou het volgens hem niet mogelijk zijn om een aanvraag in te dienen via de ambassade in Jordanië. Jordanië is ook een voor hem compleet vreemd land. Verzoeker zou geen familie, vrienden of kennissen in Jordanië hebben die hem kunnen bijstaan. Hij verklaart de oorlog te zijn ontvlucht. Een terugkeer naar Irak zou volgens hem traumatisch zijn. Betrokkene doet ook een beroep op artikel 8 van het EVRM. Hij verklaart in België een uitgebreide vrienden- en kennissenkring te hebben opgebouwd. Betrokkene heeft in België gewerkt en legt loonbrieven voor. Een werkgever liet zich positief uit over het werk van betrokkene in de keuken als kok. Hij volgde Nederlandse taallessen en deed vrijwilligerswerk voor Kamiano Onthaal. Hij verwijst ook naar zijn ononderbroken verblijf in België van meer dan 9 jaar waarvan deels legaal. Betrokkene verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus en werd achtereenvolgens in het bezit gesteld van een A- en een Bkaart. De subsidiaire beschermingsstatus werd later ingetrokken, alsook zijn B-verblijfskaart. Voor verzoeker zou het volgens hem bijzonder moeilijk zijn om zich terug te integreren in Irak na een verblijf van inmiddels 9 jaar in België. Verzoeker zou geen sociaal netwerk in Irak hebben om naar terug te keren, zelfs niet indien de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis

van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Op 24.12.2012 werd betrokkene veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete voor het plegen van diefstallen van smartphones in de Makro met een aantal kompanen. Op 30.06.2016 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Naar aanleiding van het door betrokkene gepleegde criminele feit en de strafrechtelijke veroordeling besloot het CGVS betrokkene op te roepen met het oog op een heroverweging van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Het gehoor vond plaats op 14.04.2017. Het CGVS oordeelde dat de omstandigheden op basis waarvan betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, gewijzigd zijn, en bescherming niet langer nodig is. Betrokkene bracht geen nieuwe elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit de analyse van het CGVS blijkt dat er in Bagdad niet langer sprake is van een situatie van veralgemeend geweld zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Betrokkene brengt ook bij de aanvraag art. 9bis geen concrete indicaties naar voor van zijn vrees om terug naar Irak te moeten keren. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Het openbare leven is niet stilgevalen in Bagdad. Onderwijs en gezondheidszorg zijn voorhanden. Verplaatsingen in de stad zijn mogelijk. Het nachtelijk uitgaansverbod werd opgeheven. De Iraakse autoriteiten hebben de politieke en administratieve controle over Bagdad. Er zijn geen internationale rapporten die doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat een terugkeer van betrokkene naar Irak een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Noorwegen leidde betrokkene eerder al terug naar Irak nadat hij er een asielprocedure had opgestart en zijn verzoek om bescherming werd afgewezen.

De bevoegde Belgische ambassade voor Irakezen is gelegen in Amman, Jordanië. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Jordanië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De ambassade vraagt een persoonlijke aanmelding om zo biometrische gegevens te bekomen. Echter, de ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Tot 15.09.2021 was dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakezen kunnen via de centra in Bagdad en Erbil hun visumaanvragen. Deze info kan betrokkene terugvinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgie-komen/visum-voor-belgie>

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het werkverleden met aanbevelingsbrief, zijn vrijwilligerswerk met aanbevelingsbrief en het feit dat hij vrienden en kennissen in België zou hebben) worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, hindert hem niet om terug te keren naar het land van herkomst om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten. Tijdens zijn asielinterview verklaarde betrokkene dat hij uit Bagdad vertrok omdat er geen werk was. In dat verband kan opgemerkt worden dat betrokkene via de Belgische ambassade ook op basis van tewerkstelling een verblijfskaart kan aanvragen. Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene heeft een sociaal netwerk waarop hij terug kan vallen in Irak, in tegenstelling tot zijn bewering dat hij er niemand meer heeft. Zo verblijft zijn moeder, mevrouw A.Z. (...), in Bagdad. Ook zijn 2 broers, K. (...) en A. (...), en zijn 2 zussen, A. (...) en N. (...), verblijven in Irak. Betrokkene verklaarde tijdens het asielinterview dat hij voor zijn komst naar België achtereenvolgens bij een tante in Irak, bij een oom in Irak en bij vrienden in Irak verbleef. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die

gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beweert niet over de financiële middelen te beschikken om terug te keren naar Irak. Het is aan betrokkene zelf om de nodige financiële middelen te voorzien om zijn terugkeer waar te maken. Het is trouwens de tweede keer dat betrokkene naar Europa kwam. Een eerste keer reisde hij via Griekenland naar Zweden en Noorwegen. In Noorwegen werd zijn asielverzoek afgewezen en hij werd teruggebracht naar Irak. Vervolgens besloot betrokkene opnieuw geld te spenderen aan een reis naar Europa. Betrokkene lijkt m.a.w. wel degelijk over financiële middelen te beschikken. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient dus alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvVnr.214 048 van 14.12.2018).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden "zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen".

Op basis van vernielde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

Eerste subonderdeel,

In essentie schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel op zich, minstens het redelijkheidsbeginsel gekoppeld aan de verplichting om bij beoordeling het proportionaliteitsbeginsel in aanmerking te nemen.

Het gaat om een persoon die sinds 2011 in België is en toen 23 jaar oud was. Op het ogenblik van de beslissing is verzoeker 10 jaar en zes maanden ononderbroken in België. Hij bekam de status van subsidiaire bescherming.

Deze status werd ingetrokken in 2017; de aanleiding van de vraag tot intrekking was een veroordeling uit 2012 tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal van smartphones in de Makro. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op een ongelukkige en in feite passieve wijze bij de feiten betrokken

was. Verder wordt opgemerkt dat er tussen de veroordeling en de intrekking van de status vijfjaar verlopen. Uiteraard steunt de intrekking van de status subsidiaire bescherming formeel op het gegeven dat de toestand in Irak gewijzigd is; maar zonder die veroordeling was er normaal geen aanleiding geweest om de subsidiaire bescherming in vraag te stellen.

Deze gang van zaken komt er op neer dat verzoeker lange tijd op volkomen legale wijze in België heeft verbleven. Dit is ook onderlijnd in de aanvraag. Daar is ook vernield dat verzoeker zijn volledige volwassen leven in België heeft uitgebouwd.

De beslissing gaat er aan voorbij dat het gegeven dat verzoeker Irak destijds is ontvlucht en effectief de status van subsidiaire bescherming heeft ontvangen voor gevolg heeft, zoals vernield in de aanvraag, dat verzoeker zwaar getraumatiseerd is door wat zich in zijn land van herkomst heeft afgespeeld toen hij daar de oorlogssituatie ontvlucht is. Verzoeker heeft dit element in de aanvraag ontwikkeld als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing gaat volledig voorbij aan deze subjectieve factor, die in aanmerking moet genomen worden. De bestreden beslissing motiveert niet over dit onderdeel van de aanvraag van verzoeker en miskent zo de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing motiveert wat dit betreft louter en alleen over het feit dat de objectieve veiligheidstoestand in Bagdad niet problematisch zou zijn. Maar dit motief gaat, voor zover het al zou opgaan, quod non, voorbij aan het gegeven dat ook met de specifieke situatie van de persoon van verzoeker diende rekening te worden gehouden.

Minstens diende de beslissing het geheel van omstandigheden die door verzoeker als buitengewoon werden opgeworpen, te overwegen; in die zin diende minstens de combinatie van het lange verblijf in België met de belevenis (trauma) van verzoeker in Irak, alsmede zijn integratie (zie verder) in België in hun totaliteit en samenhang in overweging te worden genomen.

In die zin is de beslissing niet zorgvuldig, minstens schendt zij de motiveringsverplichting.

Er is alleszins geen proportionaliteitsafweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van verzoeker en anderzijds de belangen van de Belgische staat. Het woord proportionaliteit komt niet in de beslissing voor. De beslissing bevat uitsluitend motieven ten nadele van verzoeker maar deze motieven worden op geen enkele wijze op proportionele wijze afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds verzoeker.

De beoordeling van buitengewone omstandigheden behelst een oordeel over alle omstandigheden 'die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' (zie geciteerde rechtspraak Raad van State). Niet alle omstandigheden, minstens niet de subjectieve, zijn overwogen.

Tweede subonderdeel,

1.

Verzoeker had de administratieve onmogelijkheid om de aanvraag in Irak te doen opgeworpen (zie feitelijk gedeelte).

Verzoeker zou de aanvraag moeten doen in Ammam, Jordanië, gezien daar de bevoegde Belgische ambassade is.

De bestreden beslissing bevestigt dat de aanvraag in Ammam moet geschieden en verzoeker zich daar persoonlijk moet melden om zo biometrische gegevens te bekomen. De beslissing wijst op de outsourcing van de visa aanvragen naar centra in Bagdad en Erbil.

Feit is dat verzoeker zich naar Ammam moet begeven. De outsourcingcentra maken dit niet ongedaan. Verzoeker had gesteld dat het voor hem financieel en materieel onmogelijk was om het visum in Ammam te gaan halen. Hij had hiervoor duidelijke motieven ontwikkeld in de aanvraag, ondermeer zijn precare financiële toestand, het gegeven dat hij al 9 jaar geen contacten had in Irak, enz... . Hij had er ook op gewezen dat in dit kader in redelijkheid diende geoordeeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in de arresten 222 504 (12 juni 2019) en 231 809 (27 januari 2020) reeds vast dat de omstandigheid dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst is, in combinatie met beperkte materiële en financiële middelen om naar een andere diplomatieke of consulaire post te reizen, reeds een buitengewone omstandigheid op zich vormt (eigen onderlijning):

De Raad wijst erop dat [...] een afdoende motivering ontbreekt met betrekking tot de door de verzoekende partijen [...] als buitengewone omstandigheid in geroepen element met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in Kosovo en hun financiële en materiele onmogelijkheid om zich tot de bevoegde ambassade te Sofie, Bulgarije te wenden.

De loutere verwijzing dat "de voorwaarden " gelden voor alle Kosovaren kan niet als een afdoende motivering worden beschouwd. De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag [...] immers niet louter algemeen aangehaald dat zij als Kosovaren de verblijfsaanvraag in Sofie, Bulgarije zouden moeten doen, maar tevens specifiek uiteengezet waarom dit voor hen financieel en materieel ónmogelijk zou zijn.

Naar analogie met de hierboven aangehaalde arresten, moet voor verzoeker tot dezelfde conclusie worden besloten.

Bovenstaande dient dan ook in redelijkheid te worden beoordeeld.

De bestreden beslissing maakt op dit punt geen redelijke proportionaliteitsafweging.

2.

De beslissing stelt dat het motief van verzoeker dat hij niet tijdelijk legaal naar Jordanië kan gaan niet zou bewezen zijn. Het is voor verwerende partij gekend en van algemene bekendheid dat het voor Irakezen moeilijk is om toegang tot Jordanië te bekomen. Verzoeker diende dit niet te bewijzen.

De beslissing betwist ook dat verzoeker in Irak geen sociaal netwerk meer zou hebben waarop hij kan terugvallen. Zijn moeder zou er nog verblijven. Blijkbaar steunt de beslissing zich hiervoor op oude gegevens, want de moeder van verzoeker is reeds twee jaar geleden overleden. In die zin is de beslissing feitelijk onjuist.

Verder gaat de beslissing ook voorbij aan het gegeven dat door de (burger)oorlog in Irak en zijn lange verblijf buiten Irak verzoeker geen contact meer heeft met andere familieleden.

De beslissing poneert zonder enig bewijs dat verzoeker nog familiebanden of vriendschapsbanden zou hebben. De beslissing vergeet dat verzoeker op relatief jonge leeftijd Irak is ontvlucht en precies in de periode dat hij als jongvolwassen persoon sociale contacten opbouwt, weg was uit Irak. Dit sociologisch gegeven wordt miskend.

De beslissing neemt als motief om te stellen dat verzoeker wel over de nodige financiële middelen zou beschikken dat hij een eerste keer via Griekenland naar Zweden en Noorwegen reisde en dus geld had en over financiële middelen beschikte. Dit motief is niet te weerhouden. Het gaat om gegevens van 2004, dus ruim 17 jaar geleden. Hij was toen 15 jaar en had gewerkt om geld te sparen. Zijn toestand is nu totaal anders. Het is niet ernstig een motief te steunen op een gegeven van zoveel jaar geleden.

Derde subonderdeel,

Wat betreft artikel 8 EVRM

1.

Verzoeker heeft in de aanvraag op zeer uitgebreide wijze (3 bladzijden, zie ook feitelijk gedeelte) gewezen op artikel 8 EVRM en de concrete invulling ervan, als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing maakt een enkele melding van artikel 8 EVRM; het artikel zelf is er niet in opgenomen en er is ook geen enkel motief gegeven met betrekking tot het als buitengewone omstandigheid opgeworpen gezins- en privéleven van verzoeker in België.

Op zich is dit gegeven afdoende om de beslissing te vernietigen wegens gebrek aan motivering.

2.

Ten overvloede wijst verzoeker op de invulling door de rechtspraak van de wijze waarop artikel 8 EVRM in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf dient beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020:

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: ...

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie-

en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Ook wat betreft de fair balance toets met betrekking tot artikel 8 EVRM is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Een faire balance toets heeft twee componenten: 1. faire, eerlijk, en afgewogen; 2. Het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen.

Het moet in eerste instantie gaan om de beoordeling van het privéleven in België, en verzoeker situeerde zijn aanvraag ook in die context. Het gaat uiteraard om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een lange periode is uitgebouwd. Op dat punt diende de proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en die van de staat te geschieden. De geciteerde motieven doen dit niet. Het begrip proportionaliteit komt niet voor in de beslissing.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, § 29.

Er is in de beslissing geen overweging opgenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM; ook de elementen van proportionaliteit en faire balance toets en zorgvuldigheid ontbreken logischerwijze bij gebrek aan motivering.

Vijfde subonderdeel,

Lang verblijf en integratie als autonome elementen om buitengewone omstandigheden te weerhouden
Integratie is een voldoende reden om de machtiging tot verblijf te verkrijgen. (Dirk De Bruyn e.a. "Machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: capita selecta", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, 2017, 490-492).

De bestreden beslissing geeft in de derde paragraaf van de tweede bladzijde een opsomming van de elementen van integratie om dan te stellen dat deze niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, daar zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.
Dit is in strijd met de heersende rechtspraak.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrêt CCE n° 257 290 van 28 juni 2021 in de zaak E.R.S. (...) en waarvan de motivering door verzoeker wordt bijgetreden en die in casu toepassing vindt zowel wat betreft het principe dat verwerende partij niet gebonden is door een onderscheid tussen omstandigheden in verband met ontvankelijkheid en omstandigheden in verband met gegrondheid, dat alle omstandigheden in acht moeten worden genomen, en waarbij herinnerd wordt aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat buitengewone omstandigheden deze zijn die het onmogelijk of zeer moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt dat dit voor hem zeker het geval is, minstens omwille van zijn zeer lang verblijf in België.
Arrêt CCE n° 257 290:

3. 1. Sur les trois branches du moyen unique réunies, le Conseil rappelle que l'obligation de motivation formelle des actes administratifs implique que la décision administrative fasse apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'administré de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Par ailleurs, lorsque l'administré estime que l'obligation de motivation matérielle a été violée par l'autorité administrative, il est appelé à démontrer que les constatations factuelles sur lesquelles s'appuie la

décision attaquée ne sont pas exactes, ou que les conclusions que l'autorité administrative en déduit sont manifestement déraisonnables.

3.2. Le Conseil rappelle également qu'une demande d'autorisation de séjour, introduite en application de l'article 9bis de la Loi requiert un doublé examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées, d'autre part, le fondement de la demande de séjour.

L'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour.

Il s'ensuit que l'administration n'est pas liée par la distinction entre circonstances exceptionnelles et motifs de fond présentée dans la demande d'autorisation de séjour. Elle peut examiner en tant que circonstances exceptionnelles des éléments que l'intéressé a invoqués

pour justifier la demande au fond pour autant qu'il découle, sans hésitation possible, de l'ensemble de l'acte qu'elle a entendu demeurer au stade de la recevabilité et que le demandeur ne puisse se méprendre sur la portée de la décision.

Dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour introduite sur la base de l'article 9bis de la Loi, l'appréciation des « circonstances exceptionnelles » auxquelles se réfère cette disposition constitue une étape déterminante de l'examen de la demande, dès lors qu'elle en conditionne directement la recevabilité en Belgique, en dérogation à la règle générale d'introduction dans le pays d'origine ou de résidence de l'étranger, et ce quels que puissent être par ailleurs les motifs mêmes pour lesquels le séjour est demandé. Il a par ailleurs déjà été jugé que les « circonstances exceptionnelles » sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour, que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et que si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement. Les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9bis de la Loi sont donc des circonstances dérogatoires destinées, non pas à fournir les raisons d'accorder l'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume, mais bien à justifier les raisons pour lesquelles la demande est formulée en Belgique et non à l'étranger.

De bestreden beslissing beoordeelt de aanvraag van verzoeker niet vanuit de vernielde verplichtingen daar zij diverse elementen die door verzoeker zijn ingeroepen volledig buiten beschouwing laat, zoals de beslissing zelf expliciet stelt.

Zesde subonderdeel,

Schending artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vernield als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing antwoordt niet op dit argument; er is geen enkele overweging om deze grondslag die door verzoeker in de aanvraag was opgenomen, te weerleggen.

De motiveringsplicht en vernield artikel van de Richtlijn zijn zo geschonden.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor gegrondheid of ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in artikel 9bis vreemdelingenwet. Alleszins kan niet gesteld worden dat artikel 9bis vreemdelingenwet de omzetting is van artikel 6.4. van de Richtlijn.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Daarna worden de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald heeft, besproken.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Artikel 9*bis*, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking genomen kunnen worden als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden genomen kunnen worden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat zij een persoon is die sinds 2011 in België is en toen 23 jaar oud was, dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing 10 jaar en zes maanden ononderbroken in België was, dat zij de status van subsidiair beschermde bekwaam, dat deze status werd ingetrokken in 2017, dat de aanleiding voor de vraag tot intrekking een veroordeling was uit 2012 tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal van smartphones in de Makro, dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat zij op een ongelukkige en in feite passieve wijze bij de feiten betrokken was, dat wordt opgemerkt dat er tussen de veroordeling en de intrekking vijf jaar verlopen is, dat de intrekking formeel steunt op het gegeven dat de toestand in Irak gewijzigd is, maar dat zonder die veroordeling er normaal geen aanleiding was geweest om de subsidiaire bescherming in vraag te stellen, dat deze gang van zaken erop neer komt dat zij lange tijd op volkomen legale wijze in België heeft verbleven, dat dit ook onderlijnd wordt in de aanvraag en dat daar ook vermeld wordt dat zij haar volledige volwassen leven in België heeft uitgebouwd.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de beslissing volledig voorbijgaat aan het gegeven dat zij destijds Irak is ontvlucht en effectief de status van subsidiair beschermde heeft ontvangen voor gevolg heeft dat, zoals vermeld in de aanvraag, zij zwaar getraumatiseerd is door wat zich in het land van herkomst heeft afgespeeld toen zij daar de oorlogssituatie is ontvlucht, dat zij dit element heeft ontwikkeld in de aanvraag als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te doen en dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan deze subjectieve factor, dat hierover niet wordt gemotiveerd.

Zij stelt dat de beslissing enkel motiveert over het feit dat de objectieve veiligheidstoestand in Bagdad niet problematisch zou zijn, maar dat dit motief, voor zover het al zou opgaan, *quod non*, voorbijgaat aan het gegeven dat ook met de specifieke situatie van haar persoon rekening diende te worden gehouden.

Minstens diende de beslissing, volgens de verzoekende partij, het geheel van de omstandigheden die door haar werden opgeworpen, te overwegen, dat in die zin minstens de combinatie van het lange verblijf in België met de belevenis (trauma) in Irak alsmede haar integratie in België in hun totaliteit en samenhang in overweging diende te worden genomen.

Zij meent dat er alleszins geen proportionaliteitsafweging is gemaakt tussen enerzijds haar belangen en anderzijds de belangen van de Belgische staat, dat het woord proportionaliteit niet voorkomt in de beslissing, dat de beslissing uitsluitend motieven bevat ten nadele van de verzoekende partij maar deze op geen enkele wijze op proportionele wijze worden afgewogen tussen de belangen van enerzijds de staat en anderzijds de verzoekende partij.

Volgens de verzoekende partij zijn niet alle omstandigheden, minstens niet de subjectieve, overwogen.

3.7.1. Betreffende de lange legale verblijfsduur van de verzoekende partij en haar integratie wordt in de bestreden beslissing geoordeeld wat volgt:

“Hij verwijst ook naar zijn ononderbroken verblijf in België van meer dan 9 jaar waarvan deels legaal. Betrokkene verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus en werd achtereenvolgens in het bezit gesteld van een A- en een B-kaart. De subsidiaire beschermingsstatus werd later ingetrokken, alsook zijn B-verblijfskaart. Voor verzoeker zou het volgens hem bijzonder moeilijk zijn om zich terug te integreren in Irak na een verblijf van inmiddels 9 jaar in België. Verzoeker zou geen sociaal netwerk in Irak hebben om naar terug te keren, zelfs niet indien de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. (...)

Op 24.12.2012 werd betrokkene veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete voor het plegen van diefstallen van smartphones in de Makro met een aantal kompanen. Op 30.06.2016 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Naar aanleiding van het door betrokkene gepleegde criminele feit en de strafrechtelijke veroordeling besloot het CGVS betrokkene op te roepen met het oog op een heroverweging van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

(...)

Het CGVS oordeelde dat de omstandigheden op basis waarvan betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, gewijzigd zijn, en bescherming niet langer nodig is.

(...)

De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het werkverleden met aanbevelingsbrief, zijn vrijwilligerswerk met aanbevelingsbrief en het feit dat hij vrienden en kennissen in België zou hebben) worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, hindert hem niet om terug te keren naar het land van herkomst om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten. Tijdens zijn asielinterview verklaarde betrokkene dat hij uit Bagdad vertrok omdat er geen werk was. In dat verband kan opgemerkt worden dat betrokkene via de Belgische ambassade ook op basis van tewerkstelling een verblijfskaart kan aanvragen. Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene heeft een sociaal netwerk waarop hij terug kan vallen in Irak, in tegenstelling tot zijn bewering dat hij er niemand meer heeft. Zo verblijft zijn moeder, mevrouw A.Z. (...), in Bagdad. Ook zijn 2 broers, K. (...) en A. (...), en zijn 2 zussen, A. (...) en N. (...), verblijven in Irak. Betrokkene verklaarde tijdens het asielinterview dat hij voor zijn komst naar België achtereenvolgens bij een tante in Irak, bij een oom in Irak en bij vrienden in Irak verbleef. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020)."

Uit voormelde motieven blijkt dat niet ontkend wordt dat de verzoekende partij sinds 2011 ononderbroken in België verblijft, dat zij de status van subsidiair beschermde bekwam en deze in 2017 werd ingetrokken, dat de aanleiding van de vraag tot intrekking een veroordeling was uit 2012 tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal van smartphones in de Makro, dat er tussen de veroordeling en de intrekking vijf jaar verlopen is en dat de intrekking formeel steunt op het gegeven dat de toestand in Irak gewijzigd is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij op een ongelukkige en in feite passieve wijze bij de feiten – die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling in 2012 – betrokken was, verduidelijkt zij geenszins op welke wijze deze kritiek afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Er blijkt bovendien niet dat de buitengewone omstandigheden of het lange verblijf en/of de integratie als buitengewone omstandigheid niet aanvaard worden omwille van de veroordeling in 2012.

Waar zij stelt dat zonder die veroordeling er normaal geen aanleiding was geweest om de subsidiaire bescherming in vraag te stellen, gaat zij uit van een loutere hypothese. Gelet op het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) oordeelde dat de omstandigheden op basis waarvan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, gewijzigd zijn, en bescherming niet langer nodig is, was er overigens wel degelijk aanleiding – ook zonder de veroordeling – om de noodzaak aan subsidiaire bescherming in vraag te stellen.

Het voormelde betoog van de verzoekende partij lijkt te zijn opgesteld om aan te geven dat zij door deze gang van zaken lange tijd op volkomen legale wijze in België heeft verbleven, waarbij zij stelt dat dit ook onderlijnd wordt in de aanvraag en dat daar ook vermeld wordt dat zij haar volledige volwassen leven in België heeft uitgebouwd. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening gehouden wordt met het feit dat zij sinds 2011 ononderbroken in het Rijk verblijft en met het feit dat zij de subsidiaire beschermingsstatus had tot 2017 en aldus legaal in het Rijk verbleef, doch blijkt uit

de motieven van de bestreden beslissing waarom dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, namelijk doordat niet aangetoond is dat dit haar verhindert *“om terug te keren naar het land van herkomst om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten”*. Betreffende het in België opgebouwde leven gedurende het ononderbroken verblijf wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de *“elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het werkverleden met aanbevelingsbrief, zijn vrijwilligerswerk met aanbevelingsbrief en het feit dat hij vrienden en kennissen in België zou hebben) (...) niet als buitengewone omstandigheid (worden) aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...) Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”* Door louter terug te wijzen op een langdurig legaal verblijf en naar een in België opgebouwd leven, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Zij toont met haar betoog evenmin aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.7.2. De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden in haar betoog dat de beslissing volledig voorbijgaat aan het gegeven dat zij destijds Irak is ontvlucht en effectief de status van subsidiair beschermde heeft ontvangen voor gevolg heeft dat, zoals vermeld in de aanvraag, zij zwaar getraumatiseerd is door wat zich in het land van herkomst heeft afgespeeld toen zij daar de oorlogssituatie is ontvlucht, dat zij dit element heeft ontwikkeld in de aanvraag als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België te doen, dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan deze subjectieve factor, dat hierover niet wordt gemotiveerd.

Immers wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“Een terugkeer naar Irak zou volgens hem traumatisch zijn.”* en erop gewezen dat uit de beslissing van het CGVS blijkt dat er geen elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat zij in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt, dat uit *“de analyse van het CGVS blijkt dat er in Bagdad niet langer sprake is van een situatie van veralgemeend geweld zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming. Betrokkene brengt ook bij de aanvraag art. 9bis geen concrete indicaties naar voor van zijn vrees om terug naar Irak te moeten keren. Er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. Het openbare leven is niet stilgevalen in Bagdad. Onderwijs en gezondheidszorg zijn voorhanden. Verplaatsingen in de stad zijn mogelijk.”* en *“Betrokkene heeft een sociaal netwerk waarop hij terug kan vallen in Irak, in tegenstelling tot zijn bewering dat hij er niemand meer heeft. Zo verblijft zijn moeder, mevrouw A.Z. (...), in Bagdad. Ook zijn 2 broers, K. (...) en A. (...), en zijn 2 zussen, A. (...) en N. (...), verblijven in Irak. Betrokkene verklaarde tijdens het asielinterview dat hij voor zijn komst naar België achtereenvolgens bij een tante in Irak, bij een oom in Irak en bij vrienden in Irak verbleef. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”*

Door louter erop te wijzen dat zij effectief de status van subsidiair beschermde heeft ontvangen en dat zij Irak is ontvlucht voor de oorlogssituatie, toont zij geenszins aan dat een terugkeer wel degelijk traumatisch zal zijn. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat een terugkeer volgens de verzoekende partij traumatisch zou zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij in haar aanvraag wel concrete elementen had aangehaald. Bovendien, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, is gezondheidszorg voorhanden in Bagdad en blijkt dat de verzoekende partij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen in Irak. Aldus blijkt wel degelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de verklaring dat een terugkeer traumatisch zou zijn geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de aanwezige gezondheidszorg en het sociaal opvangnetwerk niet zou volstaan als redenen om de aangevoerde omstandigheid dat een terugkeer naar Irak traumatiserend zou zijn, niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing motiveert over het feit dat de objectieve veiligheidstoestand in Bagdad niet problematisch zou zijn, maar dat dit motief, voorbijgaat aan het gegeven dat ook met de specifieke situatie van haar persoon rekening diende gehouden te worden.

Waar zij meent dat het motief dat de objectieve veiligheidstoestand in Bagdad niet problematisch zou zijn niet opgaat, laat zij na te verduidelijken waarom het motief niet opgaat of foutief of kennelijk onredelijk is. Bovendien wordt voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad, uitdrukkelijk verwezen naar de analyse van het CGVS. Kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad is dan ook gericht tegen de beslissing van het CGVS en niet tegen de *in casu* bestreden beslissing. Minstens toont de verzoekende partij niet aan waarom in de bestreden beslissing niet dienstig kon verwezen worden naar de beoordeling van het CGVS.

3.7.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die haar zouden toelaten om haar aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partij toont overigens niet aan op welke wijze de aangevoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

3.7.4. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet waarom het woord proportionaliteit dient voor te komen in de bestreden beslissing, noch op grond van welke bepaling een proportionaliteitsafweging dient gemaakt te worden tussen haar belangen en de belangen van de staat. Het gaat *in casu* immers om het beoordelen of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn waarom de verzoekende partij haar aanvraag niet kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De verwerende partij heeft *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid, met name het onderzoek naar het feit of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, zich geenszins opdrong.

De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de grond van de aanvraag van de verzoekende partij om te worden gemachtigd tot een verblijf en verhindert haar ook geenszins om opnieuw het land binnen te komen indien haar aanvraag positief wordt beoordeeld. Ze houdt dan ook geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of de door de verzoekende partij ingeroepen belangen een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen.

In zoverre kan geoordeeld worden dat ook in de *in casu* bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag een proportionaliteitsafweging diende te geschieden, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welke belangen dienden te worden afgewogen tegen de belangen van de staat. In zoverre zij zou doelen op haar in België opgebouwd leven en zij aldus zou doelen op een belangenafweging van haar privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd doch geoordeeld dat haar sociale banden niet zodanig hecht zijn dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat deze afweging foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

3.7.5. De verzoekende partij verduidelijkt met haar betoog, mede gelet op wat voorafgaat, niet welke omstandigheden die zij heeft aangehaald in haar aanvraag, niet werden overwogen in de bestreden beslissing. Gelet op het gestelde in punt 3.7.2. kan zij evenmin stellen dat de subjectieve aangevoerde omstandigheden niet werden overwogen.

3.8. In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij de administratieve onmogelijkheid om in Irak een aanvraag te doen had opgeworpen, dat zij de aanvraag zou moeten doen in Jordanië, dat de bestreden beslissing dit bevestigt alsook dat zij zich daar persoonlijk moet aanbieden om zo biometrische gegevens te bekomen en ook wijst op outsourcing van de visa aanvragen naar centra in Bagdad en Erbil. Zij betoogt dat het feit is dat zij zich naar Jordanië moet begeven, dat de outsourcingcentra dit niet

ongedaan maken, dat zij had gesteld dat het voor haar financieel en materieel onmogelijk was om het visum in Amman (Jordanië) te gaan halen, dat zij hiervoor duidelijke motieven ontwikkeld had in haar aanvraag, onder meer haar precaire financiële toestand, het gegeven dat zij al negen jaar geen contacten had in Irak, enz., dat zij er ook op had gewezen dat in dit kader in redelijkheid diende geoordeeld te worden. Voorts wijst zij op de arresten nr. 222 504 en nr. 231 809 van 12 juni 2019 respectievelijk 27 januari 2020, waarin, volgens de verzoekende partij, de Raad reeds vaststelde dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst is, in combinatie met beperkte materiële en financiële middelen om naar een andere post te reizen, reeds een buitengewone omstandigheid op zich vormt, dat naar analogie met de hierboven aangehaalde arresten, voor haar tot dezelfde conclusie moet worden gekomen, dat de bestreden beslissing op dit punt geen redelijke proportionaliteitsafweging maakt.

Voorts stelt zij, betreffende het motief dat zij niet tijdelijk legaal naar Jordanië kan gaan niet zou bewezen zijn, dat het voor de verwerende partij gekend is en van algemene bekendheid dat het voor Irakezen moeilijk is om toegang tot Jordanië te bekomen, zodat zij dit niet diende te bewijzen, dat de beslissing voorts betwist dat zij in Irak geen sociaal netwerk meer zou hebben waarop zij kan terugvallen, dat haar moeder er nog zou verblijven, dat de beslissing zich hiervoor blijkbaar steunt op oude gegevens, daar haar moeder reeds twee jaar geleden overleden is, dat in die zin de beslissing feitelijk onjuist is. Zij argumenteert dat de beslissing ook voorbijgaat aan het gegeven dat door de oorlog in Irak en haar lange verblijf buiten Irak zij geen contact meer heeft met andere familieleden, dat de beslissing, poneert zonder bewijs, dat zij nog familiebanden of vriendschapsbanden zou hebben, dat vergeten wordt dat zij op relatief jonge leeftijd Irak is ontvlucht en precies in de periode dat zij als jongvolwassen persoon sociale contacten opbouwt, weg was uit Irak, dat dit sociologisch gegeven wordt miskend.

Betreffende het motief dat zij wel over de nodige financiële middelen zou beschikken daar zij een eerste keer via Griekenland naar Zweden en Noorwegen reisde en dus geld had en over financiële middelen beschikte, meent de verzoekende partij dat dit motief niet te weerhouden is daar het gaat om gegevens van 2004, dus ruim 17 jaar geleden, dat zij toen 15 jaar was en hard gewerkt had om geld te sparen, dat haar toestand nu totaal anders is, dat het niet ernstig is om een motief te steunen op gegevens van zoveel jaar geleden.

3.8.1. Waar zij betoogt dat zij de administratieve onmogelijkheid om in Irak een aanvraag te doen had opgeworpen, dat zij de aanvraag zou moeten doen in Jordanië, dat de bestreden beslissing dit bevestigt alsook dat zij zich daar persoonlijk moet aanbieden om zo biometrische gegevens te bekomen en ook wijst op outsourcing van de visa aanvragen naar centra in Bagdad en Erbil, beperkt zij zich tot het herhalen van de aanvraag en de motieven van de bestreden beslissing.

Betreffende het feit dat zij de aanvraag zou moeten doen in Jordanië wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“De bevoegde Belgische ambassade voor Irakezen is gelegen in Amman, Jordanië. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Jordanië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De ambassade vraagt een persoonlijke aanmelding om zo biometrische gegevens te bekomen. Echter, de ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Tot 15.09.2021 was dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakezen kunnen via de centra in Bagdad en Erbil hun visumaanvragen. Deze info kan betrokkene terugvinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgie-komen/visum-voor-belgie>”.

De verzoekende partij maakt geenszins duidelijk waarom zij meent dat de samenwerking door de ambassade in Amman, Jordanië met de outsourcingcentra in Bagdad en Erbil, Irak, in tegenstelling tot wat wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, er niet toe leidt dat zij haar aanvraag kan indienen in Irak en zij zich aldus naar Jordanië moet begeven. Bovendien zijn de motieven *“Echter, de ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Tot 15.09.2021 was dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakezen kunnen via de centra in Bagdad en Erbil hun visumaanvragen.”* in overeenstemming met de informatie die kan teruggevonden worden op de website van de ambassade van België in Jordanië, waarnaar ook

uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing. Gezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag kan ingediend worden in Irak, blijkt wel degelijk uit de bestreden beslissing waarom de aangevoerde omstandigheid dat het voor haar financieel en materieel onmogelijk is om het visum in Amman te gaan halen en de motieven hiervoor, zoals ontwikkeld in haar aanvraag, en de aangehaalde omstandigheid van haar precaire financiële toestand, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt waarom zij haar aanvraag niet kan indienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet in redelijkheid werd geoordeeld.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de arresten nr. 222 504 en nr. 231 809 van 12 juni 2019 respectievelijk 27 januari 2020, waarin, volgens de verzoekende partij, de Raad reeds vaststelde dat het feit dat er geen Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst is, in combinatie met beperkte materiële en financiële middelen om naar een andere post te reizen, reeds een buitengewone omstandigheid op zich vormt, dat naar analogie met de hierboven aangehaalde arresten, voor haar tot dezelfde conclusie moet worden gekomen, dat de bestreden beslissing op dit punt geen redelijke proportionaliteitsafweging maakt, wijst de Raad er vooreerst op dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedenterwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde arrest blijkt het te gaan om een niet afdoende motivering over de aangevoerde omstandigheid met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in het land van herkomst en de ingeroepen financiële en materiële onmogelijkheid om zich naar de bevoegde ambassade in een ander land te begeven. Uit de motieven van de *in casu* bestreden beslissing blijkt duidelijk en afdoende waarom de aangevoerde omstandigheid met betrekking tot de afwezigheid van een Belgische ambassade in het land van herkomst en de ingeroepen financiële en materiële onmogelijkheid om zich naar de bevoegde ambassade in een ander land te begeven, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, namelijk omdat de bevoegde ambassade in Jordanië samenwerkt met outsourcing visa centers en deze centra gelegen zijn in Badad en Erbil (Irak) waar Irakezen via deze centra in deze steden hun visum kunnen aanvragen. De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zijn of foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Het feit dat de verzoekende partij een aanvraag dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Jordanië wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Gelet op het motief dat de bevoegde ambassade in Jordanië samenwerkt met outsourcing visa centers en deze centra gelegen zijn in Badad en Erbil (Irak) waar Irakezen via deze centra in deze steden hun visum kunnen aanvragen, is het motief dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die haar zou toelaten tijdelijk op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag in te dienen, overtuigend. Het betoog dat het motief dat zij niet tijdelijk legaal naar Jordanië kan gaan niet zou bewezen zijn, dat het voor de verwerende partij gekend is en van algemene bekendheid dat het voor Irakezen moeilijk is om toegang tot Jordanië te bekomen, zodat zij dit niet diende te bewijzen, is dan ook gericht tegen een overtuigend motief en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.8.2. Waar zij in het kader van de onmogelijkheid om terug te keren naar Irak verwijst naar haar aangehaalde precaire financiële toestand en het gegeven dat zij al negen jaar geen contacten had in Irak, stelt de Raad vast dat ook hieromtrent wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en dit als volgt:

“Betrokkene heeft een sociaal netwerk waarop hij terug kan vallen in Irak, in tegenstelling tot zijn bewering dat hij er niemand meer heeft. Zo verblijft zijn moeder, mevrouw A.Z. (...), in Bagdad. Ook zijn 2 broers, K. (...) en A. (...), en zijn 2 zussen, A. (...) en N. (...), verblijven in Irak. Betrokkene verklaarde tijdens het asielinterview dat hij voor zijn komst naar België achtereenvolgens bij een tante in Irak, bij een oom in Irak en bij vrienden in Irak verbleef. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”

Betrokkene beweert niet over de financiële middelen te beschikken om terug te keren naar Irak. Het is aan betrokkene zelf om de nodige financiële middelen te voorzien om zijn terugkeer waar te maken. Het is trouwens de tweede keer dat betrokkene naar Europa kwam. Een eerste keer reisde hij via Griekenland

naar Zweden en Noorwegen. In Noorwegen werd zijn asielverzoek afgewezen en hij werd teruggebracht naar Irak. Vervolgens besloot betrokkene opnieuw geld te spenderen aan een reis naar Europa. Betrokkene lijkt m.a.w. wel degelijk over financiële middelen te beschikken. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient dus alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.”

Door het louter herhalen van de elementen van haar aanvraag toont zij geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Betreffende het betoog dat de beslissing voorts betwist dat zij in Irak geen sociaal netwerk meer zou hebben waarop zij kan terugvallen, dat haar moeder er nog zou verblijven, dat de beslissing zich hiervoor blijkbaar steunt op oude gegevens, daar haar moeder reeds twee jaar geleden overleden is, dat in die zin de beslissing feitelijk onjuist is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat haar moeder reeds twee jaar geleden overleden is. Bovendien weerlegt zij geenszins de motieven dat ook haar twee broers en twee zussen in Irak verblijven, en dat zij voor haar komst naar België ook bij een tante, bij een oom en vrienden in Irak verbleef, zodat zij geenszins aantoonde dat – zelfs indien kan aangenomen worden dat haar moeder overleden is – op kennelijk onredelijke wijze werd gesteld dat zij een sociaal netwerk heeft in Irak waarop zij kan terugvallen. Door enkel te stellen dat de beslissing voorbijgaat aan het gegeven dat door de oorlog in Irak en haar lange verblijf buiten Irak zij geen contact meer heeft met andere familieleden, dat de beslissing, poneert zonder bewijs, dat zij nog familiebanden of vriendschapsbanden zou hebben, dat vergeten wordt dat zij op relatief jonge leeftijd Irak is ontvlucht en zij precies in de periode dat zij als jongvolwassen persoon sociale contacten opbouwt, weg was uit Irak, dat dit sociologisch gegeven wordt miskend, toont zij geenszins aan dat op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd overwogen dat *“Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, (niet) impliceert (...) dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn.”* De verzoekende partij toont niet aan dat uit het tijdelijk niet hebben van contacten wel *ipso facto* zou voortvloeien dat *“bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd”* verloren zouden gaan. Waar zij stelt dat zij op relatief jonge leeftijd Irak is ontvlucht en zij precies in de periode dat zij als jongvolwassen persoon sociale contacten opbouwt weg was uit Irak, verduidelijkt zij niet op welke leeftijd zij Irak is ontvlucht, zodat zij geenszins aantoonde dat op kennelijk onredelijke wijze verwezen wordt naar *“bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd”*. Uit de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 mei 2017 blijkt overigens dat de verzoekende partij voor het eerst Irak ontvluchtte in 2007, aldus toen zij ongeveer 19 jaar oud was. De verzoekende partij keerde terug op 9 maart 2011 waarna zij, op bijna 23-jarige leeftijd, volgens haar verklaringen achtereenvolgens inwoonde bij een tante, oom en haar broer. Gelet op de aanwezigheid van familie en vrienden in Irak, gelet op het feit dat zij op 19-jarige leeftijd Irak verliet en op 23-jarige leeftijd nog kortstondig terug in Irak verbleef, bij familieleden, kan niet vastgesteld worden dat kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat *“Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft, (niet) impliceert (...) dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn.”*

Tot slot stelt de Raad vast dat de kritiek van de verzoekende partij tegen het motief dat zij wel over de nodige financiële middelen zou beschikken daar zij een eerste keer via Griekenland naar Zweden en Noorwegen reisde en dus geld had en over financiële middelen beschikte, daar het gaat om gegevens van 2004, dus ruim 17 jaar geleden, dat zij toen 15 jaar was en hard gewerkt had om geld te sparen, dat haar toestand nu totaal anders is, dat het niet ernstig is om een motief te steunen op gegevens van zoveel jaar geleden, gericht is tegen een overtollig motief. Zij weerlegt geenszins de vaststelling dat het een bewering betreft dat zij niet over de financiële middelen beschikt om terug te keren, noch dat het aan haar toekomt om zelf de nodige financiële middelen te voorzien om een terugkeer waar te maken, dat het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk dient te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten te voldoen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.9. In een derde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de door haar aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij in de aanvraag op zeer uitgebreide wijze gewezen heeft op voormelde bepaling en de concrete invulling ervan als buitengewone omstandigheid, dat de bestreden beslissing geen melding maakt van deze bepaling, dat het artikel zelf er niet in wordt opgenomen en er ook geen enkel motief is met betrekking tot het als buitengewone omstandigheden opgeworpen gezins- en privéleven in België. Daarnaast wijst de verzoekende partij op rechtspraak van de Raad over de invulling van artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij betoogt vervolgens dat de motivering met betrekking tot de fair balance toets niet afdoende is en in strijd is met artikel 8 van het EVRM, dat de afweging fair en eerlijk moet zijn en het dient te gaan om het afwegen van de belangen van de staat tegen de belangen van de betrokkene, dat het in eerste instantie moet gaan om de beoordeling van haar privéleven in België en dat zij de aanvraag ook in die context situeerde. Zij vervolgt dat het uiteraard gaat om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een langere periode is uitgebouwd, dat op dit punt de proportionaliteitstoets tussen de verschillende belangen diende te geschieden, dat de motieven dit niet doen, dat het begrip proportionaliteit niet voorkomt in de beslissing. Zij herhaalt dat in de beslissing geen overweging is opgenomen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, dat logischerwijze ook de elementen van proportionaliteit en de fair balance toets en zorgvuldigheid ontbreken bij gebrek aan motivering.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partij toe een beschermingswaardig gezins- en privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- en privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie

van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij betoogt dat zij haar gezins- en privéleven in België had ingeroepen in haar aanvraag, dat het gaat om het voortzetten van haar privéleven in België dat zij hier gedurende een lange tijd heeft opgebouwd.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, stelt de Raad vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en dat het ononderbroken verblijf in België sinds 2011 haar niet verhindert om terug te keren naar Irak om aldaar een aanvraag in te dienen. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, zodat niet dienstig verwezen kan worden naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van deze bepaling, dat het artikel zelf er niet in wordt opgenomen en er ook geen enkel motief is met betrekking tot het als buitengewone omstandigheden opgeworpen gezins- en privéleven in België.

De verzoekende partij betwist niet dat zij niet heeft aangetoond dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid van familieleden in België, zodat in die zin niet dienstig verwezen kan worden naar artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het privéleven meent zij dat de belangenafweging niet afdoende is en in strijd met artikel 8 van het EVRM, dat de afweging fair en eerlijk moet zijn en het dient te gaan om het afwegen van de belangen van de staat tegen de belangen van de betrokkene, dat het in eerste instantie moet gaan om de beoordeling van haar privéleven in België, dat het uiteraard gaat om het voortzetten van het privéleven in België dat hier gedurende een langere periode is uitgebouwd, dat op dit punt de proportionaliteitstoets tussen de verschillende belangen diende te geschieden, dat de motieven dit niet doen, dat het begrip proportionaliteit niet voorkomt in de beslissing, dat in de beslissing geen overweging is opgenomen met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, dat logischerwijze ook de elementen van proportionaliteit en de fair balance toets en zorgvuldigheid ontbreken bij gebrek aan motivering.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en dat het ononderbroken verblijf in België sinds 2011 haar niet verhindert om terug te keren naar Irak om aldaar een aanvraag in te dienen. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar sociale banden zodanig hecht zijn zodat niet dienstig verwezen kan worden naar artikel 8 van het EVRM. Er is aldus in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 van het EVRM, wel degelijk sprake van een proportionaliteitstoets. Het loutere feit dat het begrip 'proportionaliteit' niet voorkomt in de beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende is. De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing omtrent haar privéleven dat de elementen van integratie, zoals het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het werkverleden met aanbevelingsbrief, het vrijwilligerswerk met aanbevelingsbrief en het feit dat zij vrienden en kennissen in België zou hebben, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, alsook dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet zou kunnen indienen in het land van herkomst, dat het ononderbroken verblijf in België sinds 2011 haar niet verhindert om terug te keren naar Irak om aldaar een aanvraag in te dienen en dat zij een sociaal netwerk heeft waarop zij kan terugvallen in Irak.

Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging in het kader van haar privéleven, te weerleggen of te ontkrachten.

In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze haar privéleven een tijdelijke verwijdering van het grondgebied in de weg staat en haar verhindert een regularisatieaanvraag in te dienen in het herkomstland. De Raad merkt in dit verband ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan.

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven/integratie van de verzoekende partij geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt.

De verzoekende partij toont niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.10. In wat kan beschouwd worden als een vierde onderdeel, gaat de verzoekende partij in op het lang verblijf en de integratie als autonome elementen om buitengewone omstandigheden te weerhouden. Zij stelt dat integratie een voldoende reden is om de machtiging tot verblijf te verkrijgen, dat de bestreden beslissing een opsomming geeft van de elementen van integratie om dan te stellen dat deze niet in aanmerking komen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, daar zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, dat dit in strijd is met de heersende rechtspraak, waar zij wijst op het arrest nr. 257 290 van 28 juni 2021 van de Raad en dat voormelde rechtspraak zeker ook op haar van toepassing is, minstens omwille van haar zeer lang verblijf in België. Zij meent dat de bestreden beslissing haar aanvraag niet beoordeelt vanuit de verplichtingen daar diverse elementen door haar in de aanvraag ingeroepen volledig buiten beschouwing worden gelaten, zoals de bestreden beslissing zelf expliciet stelt.

De verzoekende partij bekritiseert aldus volgende motieven:

“De elementen van integratie (het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie, het werkverleden met aanbevelingsbrief, zijn vrijwilligerswerk met aanbevelingsbrief en het feit dat hij vrienden en kennissen in België zou hebben) worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. Het feit dat betrokkene sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, hindert hem niet om terug te keren naar het land van herkomst om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten. Tijdens zijn asielinterview verklaarde betrokkene dat hij uit Bagdad vertrok omdat er geen werk was. In dat verband

kan opgemerkt worden dat betrokkene via de Belgische ambassade ook op basis van tewerkstelling een verblijfskaart kan aanvragen. Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM."

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niets inbrengt tegen het motief uit de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij niet aantoonst dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat er dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM en dat het (loutere) feit dat zij sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, haar niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt is het standpunt van de verwerende partij dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen aanvaard worden, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht.

Immers slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan de lange duur van het verblijf en de integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom hier geen sprake is van een zeer uitzonderlijk geval of van een buitengewone omstandigheid nu zij erop wees dat de verzoekende partij niet aantoonst dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en dat het (loutere) feit dat zij sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, haar niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet *in concreto* weerlegd.

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan de beoordeling dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, mede gelet op de motieven dat de verzoekende partij niet aantoonst dat haar sociale banden zodanig hecht zijn dat er dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM en dat het (loutere) feit dat zij sedert 2011 ononderbroken in België verblijft, haar niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland om zich via TLS Contact tot de Belgische ambassade te richten, niet als onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar 's Raads arrest met nummers 257 290 van 28 juni 2021 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditievoorvallen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de aanvraag niet beoordeeld werd vanuit de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch dat bepaalde elementen buiten beschouwing werden gelaten.

3.11. Tot slot, in wat kan beschouwd worden als een vijfde onderdeel, betoogt de verzoekende partij dat zij als buitengewone omstandigheid de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn had vermeld in de aanvraag, dat de bestreden beslissing niet antwoordt op dit element, dat er geen enkele overweging is om deze grondslag die door haar in de aanvraag was opgenomen, te weerleggen, dat de motiveringsplicht en de richtlijn zijn geschonden. Zij meent dat artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn een algemene draagwijdte heeft en door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling slaat, dus ook op de ontvankelijkheidsfase, dat het begrip 'ten allen tijde' inhoudt dat hier geen specifieke voorwaarden voor gegrondheid of ontvankelijkheid kunnen worden geëist, dat alleszins de bestreden beslissing faalt door artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, dat er geen criterium is van 'schrijnend geval, humanitaire of andere

redenen' in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat alleszins niet gesteld kan worden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van voormelde bepaling van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad merkt op dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, ptn. 38 en 87). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. *In casu* betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht, zoals ook terecht aangevoerd door de verzoekende partij.

De kritiek van de verzoekende partij dat zij als buitengewone omstandigheid de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn had vermeld in de aanvraag, dat de bestreden beslissing niet antwoordt op dit element, dat alleszins de bestreden beslissing faalt door artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, is niet dienstig, nu zij zich niet dienstig kan of kon beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. De gemachtigde moet, bij het beoordelen van de verblijfsaanvraag, immers enkel nagaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is voldaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat bepaalde door haar opgeworpen concrete elementen niet werden afgetoetst aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.12. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.13. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan wanneer de gemachtigde op afdoende wijze toelicht waarom de in de aanvraag opgegeven concrete beletsels die verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen niet aanvaard kunnen worden. De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen waarom haar ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied niet aanvaard kan worden als bijzondere omstandigheid en maakt aldus evenmin aannemelijk dat de motivering niet afdoende is.

Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen concrete beletsels, zoals onder meer haar lang verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt derhalve niet.

3.14. Tot slot wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij laat na te duiden op welke wijze artikel 14 van het EVRM, dat het verbod van discriminatie waarborgt, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.15. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER